

Tobak. Det var en vis Hr. Eybert, en af Byens større Fabriksejere og tillige bekendt som Politiker af den liberale — saakaldte „evropæiske“ — Gruppe, en fordomsfri og kundskabsrig Mand med megen Anseelse. Blandt den salomønske Familjes nærmeste Omgang betegnedes han i Fortrolighed som Jakobes tilkommende Mand. Han var noget ude over sin bedste Alder, nemlig omkring de fyrre, og forøvrig Enkemand med to Børn. Hans Kærlighed til Jakobe var en Kendsgerning. Han lagde ikke Skjul paa den hverken overfor Forældrene eller overfor hende selv. Forældrene var begge velstemte for Partiet; Hr. Eybert var en prøvet Ven af Huset og dertil en meget velstaaende Mand, der ikke kunde mistænkes for at spekulere i et rigt Giftermaal. De saae desuden af forskellige Grunde gerne, at Jakobe giftede sig; og de var i den Henseende under stadig Paavirkning af Familjens Læge, en jødisk Professor, der med stor Aabenhed erklærede, at „det Pigebarn sgu ikke var skabt til at leve som Nonne“.

Med den Mistænksomhed, der regelmæssig vakte hos den aldrende Frier, saasnart et nyt, ungt Mandfolkeansigt dukkede op i det salomønske Hus, havde Hr. Eybert straks ledet Samtalen hen paa Per, idet han spurgte, hvem det unge Menneske var, der tilsidst var bleven saa højroestet ved Bordet.

„Det er en Hr. Sidenius . . . en af Ivans Venner,“ sagde Fru Salomon i en Tone, hvori hun ligesom indlagde en lille Undskyldning paa Husets Vegne.

„Ja saa, — en Sidenius! Er han ikke saadan — lidt —?“

Hr. Eybert gjorde med Fingeren en Kresbevægelse foran sin Pande.